

Chemati la sfintire

Bine ai venit prietene! In acest studiu vom analiza maniera in care trebuie sa umble urmasii lui Hristos, caci viata crestina inseamna a umbla cu Hristos. Enoh a fost sfant pentru ca a mers cu Hristos. Avraam a fost perfect pentru ca a umblat cu Dumnezeu. Noe a fost neprihanit si integru intre cei din vremea lui pentru ca a mers cu Dumnezeu, iar David, a fost omul dupa inima lui Dumnezeu pentru ca a mers cu Domnul. Verbul-cheie aici este „a umbla”, iar in acest studiu Pavel mentioneaza acest verb.

Sa ascultam 1 Tesaloniceni 4:1-

„Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm și vă îndemnăm, în Numele Domnului Isus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta.”

Verbul „sa va purtati” este de fapt verbul „a merge” in greaca. Si in acord cu textul pe care l-am citit, cum mergeau tesalonicenii? Umblau intr-un mod placut lui Dumnezeu si sporeau tot mai mult in privinta aceasta. Toti traim in aceasta lume pentru a fi placuti cuiva, iar unii traiesc doar pentru a fi placuti lor insisi, fara sa le pese de cei din jur. De exemplu, Wiliam Hasley, un scriitor englez spunea: *„Libertatea, perfecta libertate este a gandi, a simti si a face ceea ce iti place”*. Ce trista modalitate de a gandi! Dar fiinta umana egoista si naturala gandeste si traieste in acest mod. Evident, ca nu aceasta este dorinta lui Dumnezeu pentru om, cu atat mai putin pentru copiii Sai. Pe de alta parte, mai sunt oameni care nu traiesc doar pentru ei insisi, adica nu sunt egoisti, dar in schimb traiesc doar pentru a-i multumi pe altii si acestia pot fi prieten, mama, tata, sef sau oricine altcineva. Aceasta este o problema destul de importanta, pentru ca de fapt, toti avem nevoie sa ne simtim acceptati de cei din jur. Nevoia de recunoastere este o nevoie de baza a fiintei umane, dar este destul de grava daca ajungem sa ne limitam doar la a-i multumi pe altii si sa uitam de Dumnezeu si de noi insine. Intr-o anumita ocazie Pavel a spus in Galateni 1:10 urmatoarele:

„Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.”

Observi cum gandea Pavel? De aceea le scria el tesalonicenilor si noilor credinciosi ca trebuie sa continue in umblarea lor pentru a fi placuti lui Dumnezeu, nu numai oamenilor sau lor insisi. Trebuie sa intelegem, de asemenea, ca a fi placuti lui Dumnezeu nu inseamna doar sa ascultam, pentru ca este posibil sa ascultam de Dumnezeu si sa nu-I fim placuti. Un exemplu de felul acesta este Iona. El a ascultat de Dumnezeu cand pentru a doua oara a plecat la Ninive, dar nu a fost pe placul lui Dumnezeu. Dumnezeu desigur ca a binecuvantat mesajul sau, pentru ca toata cetatea s-a pocait, dar nu l-a binecuvantat pe mesager care s-a separat pe toti, chiar si pe Dumnezeu. Dar Pavel cere mult mai mult decat a fi placuti lui Dumnezeu, pentru ca textul spune astfel: *„să sporiiți tot mai mult în privința aceasta.”* Aceasta expresie inseamna „a progresa, a avansa”, pentru ca a merge inseamna sa faci un pas dupa altul. Viata crestina trebuie sa fie o viata de avansare continua, nu poti ramane pe loc. Avansarea inseamna crestere. Crestinul trebuie sa fie intr-o continua crestere, dar cresterea, de cele mai multe ori implica durere si suferinta si poate de aceea multora nu le place cresterea.

In a doua parte a lectiei sa meditam la versetele 3 si 4 care spun astfel:

„Voia lui Dumnezeu este sfintirea voastră: să vă feriți de curvie; fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste.”

Foarte interesant ceea ce spune Pavel aici, ca *„voia lui Dumnezeu este sfintirea voastra.”* Cuvantul „sfintire” inseamna in mod literal „a fi chemat pentru o lucrare speciala”. Voia lui Dumnezeu este ca tu si eu sa traim demni fata de chemarea noastra, adica in mod special, pentru ca dinainte de a ne naste am fost pusi

deoparte pentru o lucrare speciala, am fost alesi pentru mantuire, toti, fara exceptie. Dumnezeu are pentru tine un plan special si acesta se numeste sfintirea. Ce implica acest plan? Pavel spunea in textul anterior: *„să vă feriți de curvie; fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste.”*

Sexualitatea este unul dintre lucrurile cele mai pure, curate si sfinte pe care Dumnezeu le-a creat. Este atat de curat incat in Vechiul Testament, cand Dumnezeu vrea sa-l identifice pe Israel ca popor al Sau, nu il insemneaza pe frunte sau pe mana, nici pe inima, ci pe organul sexual, vorbind de circumcizie. Iar in Noul Testament, cand Dumnezeu cauta o figura care sa ilustreze relatia pura pe care vrea s-o aiba cu copiii Sai, foloseste ilustratia relatiei sexuale dintre barbat si femeie. Sexul in ochii lui Dumnezeu este curat, sfant si sacru. In relatia creatiunii, scriitorul biblic foloseste cuvantul „binecuvantat” doar cand vorbeste despre Sabat si despre sexualitate. Problema este ca de cand pacatul a intrat in lumea noastra, multe din lucrurile perfecte create de Dumnezeu, au fost pervertite, contrafacute prin pacatosenia umana, iar sexul nu face exceptie. Astazi, omenirea traieste obsesionata de sex si in felul acesta au loc o multime de dezechilibre comportamentale si depravatii, printre care si curvia. Acum Pavel spune tesalonicenilor, dar si noua astazi, ca Dumnezeu are un plan minunat pentru viata noastra si pentru acest motiv trebuie sa evitam curvia. Radacina acestui cuvint in greaca este cuvantul „porneia”, de unde vin si cuvintele „pornografic sau prostitutie”. Planul lui Dumnezeu pentru noi este atat de inalt, incat noi trebuie sa fugim de aceste cai si sa cautam sa-I fim pe plac lui Dumnezeu.

A treia parte a lectiei mentioneaza versetele 4 si 5 care spun astfel:

„Fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste, nu în aprinderea poștei, ca Neamurile care nu cunosc pe Dumnezeu.”

Traducatorii Bibliei inca nu au ajuns la un acord cu privire la traducerea exacta a acestui text. Unii traduc asa cum l-am citit noi acum, dar altii traduc: *”fiecare sa stie sa-si pastreze propria sotie in sfințenie si cinste”*, sau *„fiecare sa-si controleze propriul corp in sfințenie si demnitate.”* Confuzia se face intre cuvintele „sotie, corp sau vas”, dar in original gasim exact cu vantul „vas”. Apostolul Petru foloseste aceeasi expresie in 1 Petru 3:7 cand spune:

„Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab.”

Petru o numeste pe femeie vas, iar Pavel foloseste acelasi cuvint din greaca „vas”, referindu-se la corp si la femeie. In 2 Corinteni 4:7, Pavel spune:

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.”

Adevarul este ca nu ar trebui investit prea mult timp pentru a discuta traducerea corecta a termenului, ceea ce trebuie sa facem este sa intelegem mesajul lui Pavel. Si ceea ce el vrea sa spuna, este ca fie cu sotie sau singur, crestinul trebuie sa traiasca onorand pe Dumnezeu in tot ceea ce face, chiar si in viata sexuala. Sexul a fost creat de Dumnezeu si considerat de el ca ceva curat, sfant si sacru, atata timp cat acesta indeplineste cele trei obiective pe care le-a avut in minte Creatorul la crearea omului. Care sunt acestea? Sa fie un liant in relatia fizica, emotionala si spirituala dintre sot si sotie. Sa fie un instrument de procreere si o sursa de placere fizica pentru ambii parteneri. Unii crestini nu prea sunt de acord cu acest ultim scop, pentru ca ei au inteles ca placerea ii este interzisa crestinului, dar, desigur ca aceasta gandire nu este biblica.

Placerea este rezultatul simturilor si acestea au fost puse de catre Dumnezeu in corpul nostru, caci Dumnezeu face toate lucrurile perfecte. Dar chiar daca placerea este legitima, crestinul nu trebuie sa se lase condus de cultura oamenilor care nu-l cunosc pe Dumnezeu si traiesc doar pentru placerea proprie. De ce ar trebuie crestinul sa fie prevazator cu privire la imoralitatea sexuala? Sa citim versetele 6-8:

„Nimeni să nu fie cu vicleșug și cu nedreptate în treburi față de fratele său; pentru că Domnul pedepsește toate aceste lucruri, după cum v-am spus și v-am adevărit. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la

necurăție, ci la sfințire. De aceea, cine nesocotește aceste învățături nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt.”

Observa cum cuvintele „*viclesug*” și „*nedreptate*” din acest context fac referire la viața sexuală, fără îndoială că aici se vorbește de perversiune, de minciună, de false promisiuni pentru a-și atinge obiectivul. În textul pe care tocmai l-am citit sunt câteva gânduri pe care ar trebui să le luăm mai în serios ca de obicei. Primul gând este acela că putem trăi viața pe care ne-o dorim, dar într-o zi va trebui să dam socoteala înaintea lui Dumnezeu, este inevitabil, căci Pavel aminteste că „*Domnul pedepsește*”. Cuvântul „pedepsește”, nu vrea să exprime pasiunea umană răzbunătoare, ci dreptatea divină care permite ca omul să culeagă ceea ce a semănat. Ah, dar Dumnezeu este dragoste, putem argumenta și este foarte adevărat, dar tocmai pentru că este dragoste dorește ca tu să trăiești în sfințenie și să te departezi de necurăție. Mulți oameni astăzi folosesc dragostea divină pentru a apăra permisivitatea, pretinzând că un Dumnezeu plin de dragoste nu poate fi atât de exigent. Dar dragostea lui Dumnezeu în loc să fie o scuză pentru a trăi în păcat, ar trebui să fie un stimulent pentru a trăi o viață curată.

Al doilea gând este că Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie, adică, Dumnezeu nu mântuiește pe nimeni pentru a continua pe calea păcatului, ci pentru a trăi o viață de curățenie, pentru că drumul păcatului mai devreme sau mai târziu te va sufoca și te va conduce la moarte, în timp ce apele limpezi ale sfințeniei te vor face să te bucuri de dimensiunea deplină a unei vieți împlinite și de pacea inimii.

Al treilea gând este că „*cine nesocotește aceste învățături nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt.*” Duhul Sfânt este Acela care vorbește inimii de fiecare dată când, conduși de tendințele umane ne afundăm în apele negre ale vieții. Dacă respingem vocea Duhului, suntem în pericolul de a ne împietri inima și de a comite singurul păcat imperdonabil, care este păcatul împotriva Duhului Sfânt. În ce constă acest păcat? Este atunci când ajungi să nu mai auzi vocea lui Dumnezeu, când nimic din ceea ce faci nu îți se pare greșit, când te obișnuiești atât de mult cu păcatul încât nu mai asculți vocea lui Dumnezeu și astfel se pierde sensibilitatea spirituală.

Iată că am ajuns la partea finală a studiului și vom vorbi despre relațiile umane. Aici Pavel schimbă subiectul, întorcându-se la unul pe care l-a mai amintit și în capitolul trei. Haideti să citim capitolul 4:9-12 care spune astfel:

„Cât despre dragostea frățască, n-aveți nevoie să vă scriem; căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții, și iubiți în adevăr pe toți frații care sunt în toată Macedonia. Dar vă îndemnăm, fraților, să sporiiți tot mai mult în ea. Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni.”

Să analizăm câteva idei interesante din aceste texte. Prima este referitoare la dragostea fraternală. În limba greacă sunt cel puțin patru cuvinte care descriu dragostea, „eros” fiind una dintre ele, dar acesta nu se găsește în Noul Testament. Mai este un alt cuvânt care se referă la dragostea filială, dintre părinți și copii. Dar celelalte două cuvinte, „fileo” și „agape” sunt amintite în Noul Testament. „Fileos” este dragostea fraternală, iar „agape” este dragostea divină. „Fileos” este rezultatul lui „agape”, ceea ce vrea să spună că, cu cât vei iubi mai mult pe Dumnezeu, cu atât mai mult îl vei iubi pe fratele tău. Al doilea gând care ar trebui luat în considerare, este că dragostea de frați este practică, nu este doar o declarație verbală, ci se manifestă în atitudinea unora față de alții.

Pavel le spune: „*Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni.*”

Onestitatea, onoarea este o formă a dragostei „fileo”, dar este îmbrăcată în practicitate. A se ocupa de treburile proprii și a nu se amesteca în viața celor din jur, este de asemenea o formă practică a dragostei „fileos”. Al treilea gând este „să sporiiți în dragoste tot mai mult”, fiind a doua oară când da acest sfat, și cum am mai spus, Pavel se referă la creșterea în viața spirituală. Nimic nu se obține de la un moment la altul, viața trece zi după zi, dar întotdeauna crescând, avansând, mergând în direcția exemplului Suprem, Domnul Hristos. De aceea nu te descuraja, dacă astăzi cazi, ridică-te și dacă iarăși cazi peste o săptămână, radica-te din nou. Problema nu este

cand cazi, ci atunci cand ramai cazut, descurajat, fara sa mai vrei sa te ridici, pentru ca viata crestina este sa sporesti tot mai mult, avansand si crescand continuu. Dumnezeu sa te binecuvinteze cu puterea Sa pentru a te ridica de fiecare data. Amin!

*Traducere si tehoredactare
Doina Preda
www.7adventist.com/studiu/*